

at domme om, hvorimod jeg maa undersøge, om det er overensstemmende med den Lov, der engang er givet, og med det System, som dertil er nedlagt. Nu veed jeg vel, at man ved de tidligere Finantslove har ladet indkalde den 7de Aargang, og jeg troer endog noget derover, af Reserven, for at faae Afdelingerne fuldtallige, men Forholdene vare dengang anderledes, end de nu ere. Det vil erindres, hvorledes det Princip er nedlagt for de aarlige Dvelfer, at 2den og 4de Aargang af Linten indkaldes til Lovdelfer, at 5te og 6te Aargang af Reserven indkaldes til Dvelfer, og at Forstærkningen endelig indkaldes til 15 Dages Dvelfe. Idet vi nu i de foregaaende Aar, da vi vare isærd med at sætte Hærloven i Kraft, og da den skulde arbejde sig frem, saae, at der var et saa ringe Antal Mandskab i de Afdelinger, der efter Hærloven skulde indkaldes, gif man til at bevilge Krigsministeren at indkalde noget mere Mandskab, noget Mandskab af de paafølgende Aargange. Men hvad var Følgen deraf? Den var, at man endnu ikke begyndte paa at organisere Forstærkningen. Men naar vi nu iaar ere komne dertil, og, naar Ministeren forelægger os en Begjæring om at organisere Forstærkningen, saa maae vi søge at indskrænke de andre Indkaldelser til de Aargange, der forlanges i Hærloven. Altsaa, naar vi have tilladt os at tiltræde den høitærede Ministers Forslag under Nr. 39 om Indkaldelse af Forstærkningen, men derimod ikke Forslaget under Nr. 40 om Indkaldelse af den 7de Aargang af Reserven, saa staae vi fuldstændig paa Lovens Standpunkt. Det er et Standpunkt, som kan forsvares fra Finantsudvalgets Side, og det er et Standpunkt, som det vilde have været mig overordentlig kjært, om den høitærede Minister havde tiltraadt. Dersom den høitærede Minister havde tiltraadt denne Betragtning, da vilde jeg meget indtrængende have lagt det høie Thing paa Sinde at bevilge Indkaldelsen af Forstærkningen iaar. Naar der er talt om Hensynet til Mandskabets Løve, om at Folkene lide ved at kaldes ind, saa have vi Lov og Lov til at tage Hensyn dertil med Hensyn til Indkaldelsen af den 7de Aargang til Reserven, thi der er

ingen Lov, som byder, at den skal indkaldes til Dvelfe; men, mine Herrer, vi have ikke Lov til at tage disse Hensyn, naar der er Tale om en Indkaldelse af Forstærkningen. Forstærkningen kan og bør ifølge Lovens om Hærens Ordning indkaldes med 2,000 Mand aarlig til Dvelfe i 15 Dage, og hvad enten Folkene ere gifte eller ikke, og hvad enten det generer dem eller ikke, saa er dette Noget, som vi paa dette Standpunkt ikke kunne tage Hensyn til. Dette Hensyn maatte man fuldelig have taget, dengang Lovens om Hærens Ordning her blev discuteret og vedtaget; men det er et Hensyn, som vi i dette Døbtid ikke kunne tage fat paa, det er Noget, som Folket og vi selv maae finde os i. Altsaa, naar vi ere komne saa vidt, at saavel Linten som Reserven indkaldes til de reglementerede Dvelfer efter Hærloven, saa maae vi ogsaa, forsaavidt det er vort Dnske, at Hærloven saa snart som muligt skal træde i fuld Gjældighed ud i Livet, saaledes som Rigsdagen ved at vedtage den har bestemt, at den skulde, nu skride til at indkalde Forstærkningen til Dvelfe i 15 Dage iaar. Det staaer altsaa for mig fuldstændig klart, at her ere vi i Overensstemmelse med Hærloven, hvorimod Forslaget under Nr. 40 om Indkaldelsen af den 7de Aargang ikke gjør det, og for at stille Forholdet ganske klart vilde det, som sagt, have været mig overordentlig kjært, om den høitærede Krigsminister havde tiltraadt denne Betragtning og altsaa, for at faae Forslaget under Nr. 39 vedtaget, havde frasaget sit Forslag under Nr. 40. Jeg antager ikke, at det ved Dvelfen af Reserverafdelingerne har en saa stor Betydning, om Mandskabet er fuldtalligt eller ikke. — Forslaget under Nr. 42 har jo allerede været omtalt saavel af den ærede Ordfører, som af den høitagtede Krigsminister, og jeg har ikke et Ord at sige til, hvad der derom er udtalt; men da jeg nu engang har faaet Ordet, vil jeg sige, at dette Forslag har min fulde Sympathi. De 30,000 Rbd., hvorom der er Tale, have i og for sig ikke nogen finantsiel Betydning, thi, hvad enten vi nu gaae ind paa denne Bevilling eller ikke, bliver der slidt lige meget paa Klæderne; der vil gaae ligemeget med, og vi faae dog engang Lov til at be-